

Nejhorší je přeučovat „černým“

Chování na silnicích se formuje už v autoškole. Proto by neměl jejího učitele dělat každý. Ptali jsme se, co je k tomu potřeba a jak je profese náročná.

Srovnejte si zrcátka, než pojedeš. Těmito slovy začíná Pavel Kuklík hodinu výuky praktické jízdy v autoškole. Už přes dvacet let každý den.

Málokdo z motoristů by asi při vzpořínce na své začátky toužil být v tu chvíli na druhé straně barikády. Nebo byste s učitelem měnili v Praze, kde se plouží ulicemi s vystresovaným chybujícím žákem a netrpělivými řidiči za zády?

Nervy na drátkách

„Žáky samozřejmě nebiji,“ odpovídá Pavel se smíchem na nás dotaz, zda se vždycky udrží, když někdo udělá

podesáté tu samou chybu. Dneska už ho prý skoro nic nepřekvapí. „Ale je to náročné na fyzické i psychické soustředění, protože musíte neustále předvídat a být ve střehu. Stačí vteřinka a je malér,“ vysvětluje Pavel s tím, že je mu třeba zapovězeno ponocovat po hospodách. Ráno musí být naprostě fit, protože výuka začíná brzy, často ještě před začátkem školy či práce.

Vážnou nehodu prý se žáky neměl, ale drobné kolize zažívá často. „Obvykle to odnese zadní nárazník,“ ukazuje škrábance pokrývající výukový golf. Ostatní řoféři totiž neočekávají nezkušené reakce žáka za volantem. Jako by zapomněli, že se dřív také učili.

Typickým příkladem je dojíždění k semaforům. Jakmile blikne oranžová, student nečekaně dupne na brzdový pedál, zatímco letitý řofér by klidně projel. Ten za ním to nečeká a bum. „Dokud zadní nárazník nepraskne, už ho někdy ani neopravujeme. Jakmile to totiž uděláme, hned se něco stane,“ krčí rameny Pavel.

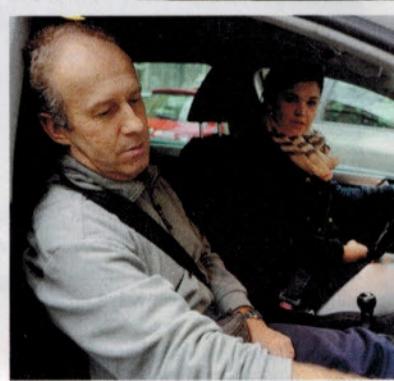
Dřív lidé uměli...

Pavel Kuklík přičichl k profesi učitele autoškoly v roce 1990 ještě coby student vysoké pedagogické školy. „Když jsem zjistil, že s učitelským platem nevyjdou, udělal jsem si oprávnění k výuce autoškoly,“ vzpomíná. Po vojně v roce 1992 nastoupil do svého zaměstnání u autoškoly a dodnes u ní zůstal. „Měl jsem zpočátku licenci jen na osobní auto a motorku, dnes už mohu učit všechno. Ale třeba na autobus musíte mít hodně zkušenosť, to nechávám jiným kolegům,“ říká.

Zatímco samotná profese učitele autoškoly se za roky tolik nezměnila, i když jí dnes dělají jiní lidé, žáci jsou prý úplně jiní. Dřív totiž uměli uchazeči běžně řdit už před nástupem do autoškoly. „Nikoli zanedbatelná část z nich předmět už někde jezdila. S tatínkem na chatě či třeba na traktoru. Také za to ale hrozily úplně jiné tresty, byla to sraná,“ říká instruktor. Ještě do roku 2006 platila jen pokuta 2000 Kč. Zato dnes

Zadní nárazník výcvikového vozu utrpí nejvíce šramu. Překvapivě ne při parkování, ale od ostatních řofér.

to není legrace – nejméně 25 000 Kč a zákaz činnosti na rok. A to ještě před několika lety šlo chvíli dokonce o trestný čin.

... dnes neumějí

„Nejhorší bylo přeučovat takzvané černochy alias řidiče jezdící bez dokladů na černo. Ti měli nesprávné návyky a třeba v každé zatáčce či při brzdění vyšlapovali spojku,“ říká a ukazuje na převládající trend dneška. Ten je totiž opačný – lidé přicházejí do autoškoly zcela řízením nepolíbeni a kolikrát naprostě bez zájmu třeba o hlubší technické pochopení fungování vozu. „Dřív se líp učili ovládat auto a lépe snesli kritiku. Dneska chtějí mladí všechno hned a chybí jim trpělivost. Když jim řízení nejde, hned to svádějí na chybu auta,“ myslí si. Ještě před deseti lety byla třeba poprvé po výuce s automatickou převodovkou zcela výjimečná, dnes je to úplně běžné. Je to prostě snazší.

Kromě toho také přibývá do lavic starších ročníků, jež si potřebují udělat autoškolu kvůli zaměstnání. Nebo vdovy, které jsou najedou odkázány na sebe a potřebují ředit. Jenže šikovnost už není taková jako zamlada. Instruktor vzpomíná na přeborníka, který ke zvládnutí řízení vozidla potřeboval asi sto hodin. Nakonec to šlo, ale najdou se tací, co to nikdy nedokážou. „Většinou je na vině zdravotní indispozice,